

FILM

'Feel My Love' volgt bewoners van Huis Perrekes in Geel

Griet Teck werkt momenteel aan een nieuwe film met opnieuw een zwaar thema. FOTO GVA

“Dementie staat niet stil”

De Antwerpse regisseur Griet Teck (31) logeerde voor haar debuutfilm *Feel my love* twee jaar in Huis Perrekes, het Geelse huis voor personen met dementie. Teck werkt intussen aan een nieuwe film over stervensbegeleiding.

De wereld mocht al eerder proeven van *Feel My Love*, nu is België aan de beurt. “Mijn debuut ging in het voorjaar in wereldpremière op het Internationaal Filmfestival in Rotterdam”, vertelt Teck. “Ondertussen is *Feel My Love* op heel wat filmfestivals getoond, tot zelfs in Zuid-Korea. De thematiek van dementie is universeel, maar de manier waarop Huis Perrekes omgaat met mensen met dementie is dan weer zeer uniek. Er bestaan in ons land verschillende lovenswaardige begeleidingsvormen, maar Huis Perrekes is in zijn aanpak toch bijzonder.

Het is een woonzorgcentrum met de gezelligheid van een huis. Het leven verloopt er zo normaal mogelijk. Ik vergelijk Huis Perrekes met een samengesteld gezin. Er wordt samen gelachen, gehuild en gestreeld. Huis Perrekes vertrekt vanuit hetgeen er nog is. Er ontstaan bijzondere vriendschappen. Het krachtigste medicijn is niet de zorg, maar de liefde en aandacht voor de ander. Gewoon door er te zijn.”

Griet leerde het project onrechtstreeks kennen via haar broer. “Ik draaide *Johan*, een kortfilm over mijn broer. Hij heeft autisme en een ernstige mentale beperking. Hoewel hij 24 is en een boom van een kerel, heeft hij de mentale leeftijd van 2,5 jaar. Ik communiceer met hem via een blik of een aanraking. Carla Molenberghs, de directrice van Huis Perrekes, zag mijn kortfilm en nodigde mij uit. Er loopt een parallel tussen het verhaal van mijn

broer en de aanpak van Huis Perrekes. Ik gruwel trouwens van de term ‘gedementeerde’. Dan betrek je de ziekte op heel de persoon. Om dezelfde reden haat ik ook ‘autist’. We spreken toch evenmin over een ‘geparkinsonseerde’? Je moet ieder mens los zien van zijn of haar beperking. ‘Anders kijken’ vraagt engagement. De opnames zijn een jaar achter de rug. Verschillende bewoners uit mijn film zijn al overleden. Dementie staat helaas niet stil. Ik onderhoud wel contact met de families en medewerkers. Ik pols regelmatig hoe het met de bewoners gaat.”

HUISKOOR

Als alles verdwijnt, dan blijft de muziek. Zo leert de ondertitel van *Feel My Love*. “Huis Perrekes laat bewoners muziek ervaren in hun huiskoor, via individuele begeleiding en via improvisaties. Ik ont-

moette er een man die zijn huwelijk van vijftig jaar compleet vergeten was. De muziektherapeute reikt hem zijn klarinet aan en voor een moment weet je niet wat er gaat gebeuren. De muziektherapeute begint te improviseren aan de piano en plots speelt de man een stuk ‘knal’ erop. Dat is pure magie, en vooral heel écht. Muziek en humor zijn krachtige medicijnen. Ze maken het leven met de vreselijke ziekte draaglijk. Hoewel de thematiek zwaar is, wou ik de kijkers geen stomp in de maag geven. Het is die andere kant die ik wilde tonen, hoe het ook kan.”

Feel my love is een prent voor een breed publiek, weliswaar zonder afgelijnd verhaal. “Dat kon ook niet. Mensen met dementie leven in het hier en nu. Er is voor hen geen gisteren of morgen meer. Het is zeker geen feelgoodmovie, maar ik hoop wel dat bij de kijkers een gevoel van

hoop blijft hangen, dat de film de angst wegneemt.”

Griet werkt momenteel aan een nieuw project. “Mijn volgende film gaat over stervensbegeleiding, palliatieve zorg. Opnieuw een loodzware thematiek, iets wat ik van zeer nabij heb geobserveerd in Huis Perrekes. Op sterven rust in onze maatschappij een taboe, terwijl het bij het leven hoort. Ik wil in mijn film de nadruk leggen op het leven dat er nog is. Ik zit nu in de researchfase. Aan *Feel My Love* werkte ik drie jaar. Dit zijn geen onderwerpen die je er gauw tussendoor bij neemt.”

Feel my Love is een productie van Wild Heart Productions in samenwerking met Huis Perrekes en kreeg steun van het VAF.

STEFAN LAENEN

‘Feel my love’ o.a. op 18 en 20/10 in Cinema ZED Leuven en op 19/10 in Utopolis Turnhout. Info en speellijst op www.feelmylovefilm.com

◆ BOEK/CD/DVD

ROMAN

Edouard Louis

Weg met Eddy Bellegueule

★★★★

De kwetsbare Eddy Bellegueule groeit op in een gewelddadig en marginaal gezin in Picardië. De aan drank verslaafde vader wil een vechtersbaas en een echte man van zijn zoon maken, de moeder zet zich met verbaal geweld af tegen haar grote gezin dat ze niet aankan. En dan zijn er nog de zwaarlijvige broers en de eeuwig pestende schoolmakers. Eddy beseft al vroeg dat hij homoseksueel is. Hij wordt onophoudelijk voor verwijfd uitgescholden. In zijn biografische debutoverrompen, een bestseller in Frankrijk, beschrijft de nu 21-jarige Edouard niets ontziend hoe hij zich aan zijn bekrompen milieu ontworstelt. De opeenstapeling van vernederingen laat niemand onberoerd. **DIBR**

De Bezige Bij, 202 blz., 17,95 euro.

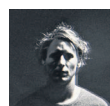

POP

Ben Howard*I Forget Where We Were*

★★★★

Ben Howard mag zich de populairste singer-songwriter van zijn generatie noemen. Energieke concerten en de hits *The Fear* en *Keep Your Head Up* hebben de verkoop van zijn debuutalbum over het miljoen gestuwd. Op deze opvolger ziet Howard het groot. De weemoedige folkpop ademt nog steeds de geest van Joni Mitchell en Bob Dylan uit, maar Howard trekt zijn vertrouwde akoestische aanpak geregeld open. Verbluffend gelaagde én elektrische songs verkennen zelfs de breedbeeldhorizonten waar U2 ten tijde van *The Unforgettable Fire* vertoefde. Echt uitbundig rocken doet *I Forget Where We Were* nergens, maar naast braaf binnen de lijntjes kleurende collega's als Ed Sheeran legt Howard wel een stuk meer avontuur aan de dag. **GJ**

DRAMA

Suzanne

Katell Quillévéré

★★★★

De gebroeders Dardenne lijken niet ver weg in *Suzanne*, een erg naturel aandoend drama van Katell Quillévéré. Twee zussen groeien na het overlijden van hun moeder op bij hun alleenstaande vader, een brave vrachtwagenchauffeur die daardoor niet altijd in huis kan zijn. Al zijn de zussen onafscheidelijk, toch groeien hun verhalen uit elkaar. Maria schikt zich naar wat de maatschappij van haar vraagt, Suzanne loopt verloren wanneer ze via haar lief Julien de wet begint te overtreden en ook het contact met haar familie verliest. Quillévéré vertelt geen vloeiend verhaal maar toont fragmenten uit het leven van haar hoofdpersonages. Dat die met vuur worden vertolkt door jonge beloftes Sara Forestier en Adèle Haenel, verklaart veel van de kracht van deze film. **SV**

